

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΑΔΑΦΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

‘Ο Γιάννης κι’ ο Μαρῆς,
μιλοῦνε κι’ ἀπορεῖς.

Γ. — Λοιπὸν θὰ πάμε ;

Μ. — Βέβαια ! Μᾶς ἔχουνε τραπέζι !
Εἶναι πολὺ φιλόξενοι, νὰ ξέρες, οἱ Ἑγγλέζοι
καὶ μὴ ῥωτᾷς τί θαῦρου με νὰ πιούμεε καὶ νὰ φῶμε !

Γ. — Τότε λοιπὸν νὰ πάμε.

Μ. — Κάτι θὰ καταφέρουμε νὰ πούμεε· κι’ ἐκ τοῦ ἄλλου,
τὴν Ἀγγλικὴν τὴν μέθοδον τὴν ἄνευ διδασκάλου
τὴν πέρνωμε στὴν τζέπη
κι’ ὅ,τι καθένας χρειαστῇ, ἀνοίγει καὶ τὸ βλέπει.

Γ. — Μὴ μὲ γελάς, μωρὲ Μαρῆ, καὶ πάθουμε καμμία ;

Μ. — Δὲν ξέρεις πῶς ὁ ναύαρχος μ’ ἔχει σ’ ἀδυναμία
καὶ πρῶτο π’ ἀγκοράρησε τὸ στόλο στὸ λιμένα
ἐκάλεσε τὸν πρόξενο κι’ ἐρώτησε γιὰ μένα ;
Ἐγὼ μ’ αὐτὸν τὸν Βάτεμπεργ ἔχω μεγάλο θάρρος·
καὶ τότε πῶταξείδενε στὰ μέρη μας ἡ « Πάρος »
τὸν γνώρισα ἐκεῖ
ποῦτανε μέσα δόκιμος κι’ ἔκανε πραχτική.

Γ. — Ἀλλὰ καὶ πρέπει νὰ μᾶστε βαλμένοι μ’ ἐτικέτα.

Μ. — Ἐσὺ θὰ πάρῃς δανεικὰ τοῦ Μπίνη τὴν γιακέτα
κι’ ἐγὼ ποῦ εἶμαι πρόσωπον σημαῖνον στὴν Ἑλλάδα
τοῦ Βιτοράκη τοῦ Χσιῖδᾶ θὰ πάρω τὴν βελάδα.
Κύτταξε νᾶσαι φρόνιμος καὶ τρέλλες νὰ μὴν κάνῃς
μπουκιές, προπαντὼν πρόσεχε, μεγάλες νὰ μὴ βάνῃς
κι’ ἂν θέλῃς μὲς τοὺς τζέντιλμαν νὰ μὴ φανῇς γουρούνι,
μὲ τὸ ζερβὶ σου πάντοτε νὰ πιάνῃς τὸ περούνι.

Πρόσεχε νὰ μὴ ρέβῃσαι τὴν ὥρα τοῦ φαγεῖν·
κι’ ὅ,τι νὰ σοῦ προσφέρουνε πρῶτα νὰ λὲς θ ἔ ν κ γ 1 ο ὦ
κι’ ἔπειτα νὰν τὸ πέρνῃς.

ντουῖρος νὰ στέκῃς διαρκῶς καὶ διόλου νὰ μὴ γέρνῃς.

Γ. — Καὶ πῶς θὰ πάμε, βρε Μαρῆ, ἀπάνου στὰ παπόρια ;
Θὰ στείλουν βάρκα βέβαια καὶ θὰ μᾶς πάρουν χῶρια
εἴτε καμμιὰν ἀτμάκατο ἀπόξου στὴν ντουγάνα

Μ. — Τί θέλεις τὴν ἀτμάκατο ! Πάμε μὲ τὴ Φαγᾶνα !

(Στὰ μαστέλα τῆς Φαγᾶνας καὶ οἱ δύο κρεμασμένοι
φθάνουνε στὴ ναυαρχίδα ἐπισήμως στολισμένοι
κι’ ὁ Μαρῆς ἀρχίζει πρῶτος μὲ ἰγγλέζικα δικὰ του
καὶ τοῦ πρίγκηπος ναυάρχου ὀμιλεῖ τὰ παρακάτω)

Μ. — Ο ὦ ἔ λ κ α μ καλῶς ὦρισε πρίγκηπα ξακουμένε !
Ἄ ν τ ο ὦ γ 1 ο ὦ ν τ ο ὦ ; πῶς ἔχετε ;

(Ὁ Γιάννης λέει μ π ἔ ν ἔ
ἀλλ’ ὁ Μαρῆς μετὰ θυμοῦ παρατηρεῖ στὸ Γιάννη
πῶς ὀμπροστά τῇ ναύαρχῳ φασεῖα νὰ μὴν κάνῃ).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Α1Σ441Φ30071

Μ. — "Αἰ ἄ μ π λ ῖ ζ τ χαίρω πολὺ ποῦ ἀπὸ ᾧ περνᾶνε
τὰ πλοῖα σας τὰ θαυμαστὰ ποῦν ὅλα στὴν ἐντέλεια·
μ' ἀκόμα χαίρομαι πολὺ ποῦ ναῦτες θὰ ξερνᾶνε
κι' αὐτὸ θὰ ᾔηται γενικὴ τοῦ τόπου μας ὠφέλεια,
Δέκα χιλιάδες σήμερα, σταφίδα ξεπεσμένη,
ὅς δίνει ὅσο δίνουνε τρεῖς "Αγγλοι μεθυσμένοι.

"Ο β ἔ ρ ι β ἔ λ ἐκάμετε κι' ἐφέρετε τὴ φλότα
νὰ μᾶς θυμᾷ τὰ χρυσὰ τὰ χρῶνιά μας τὰ πρῶτα.
Ἀναθεμά τον, ναύαρχε, ποῦ ἦταν ἡ αἰτία
νὰ διώξουμε τὴν Ἀγγλικὴ τὴν ἀριστοκρατίαν
γὰ ν' ἄρθουν ἀρκουδόγυφτοι ἐδῶ νὰ μᾶς λιγιῶνται
καὶ νὰ συμβαίνουν πράγματα ποῦ τώρα δὲν λογίζονται.

Σ ὁ σ τ ρ ο ὕ π ι τ ἐσταθήκαμε,
ἤγουν ἐμυρλαθήκαμε,
Πῶρα κι' ἐμεῖς τὸ βλέπουμε τὸ φοβερόν μας λάθος
τώρα ποῦ μᾶς ἀγόρασε πολὺ φτηνὰ ὁ "Αθως
κι' ὅ,τι θελήσῃ κάνουμε, κι' ὅ,τι τ' ἀρέσει λέμε·
τώρα ποῦ μὲς τὸ βόρβορο σὰν τὴ Φαγᾶνα πλέμε!

Πῶρα τὴν καταλάβουμε τὴ φοβερὴ μας πλάνη.
τώρα ποῦ ὅσο ὑπουργοὺς ἡ ἐπαρχία βγάνει
κι' ἐνῶ ἐπεριμέναμε πῶς θὰ μᾶς ρίξουν μάννα,
εἶναι νὰ πάρῃς τὴν πομπὴ καὶ νὰ χτυπᾷς τὴ γάνα,
ποῦ λέγεται ἰγγλέζικα σας ἡ γάνα κι' ἡ πομπή,
τ ο ὕ μ π ῖ ὁ ρ ν ὁ τ ο ὕ μ π ῖ !!

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δεινῆς ἡμῶν ἀπελπισίας,
θυμώμαστε τὰ πλούτη μας τὰ ἐπὶ προστασίας
καὶ λέμε « μωρὲ μπράβο μας ποῦ ἐπαναστατήσαμε
κι' ἐχύθη τόσο αἷμα·
μπράβο ποῦ τοὺς ἐδιώξαμε τοὺς "Αγγλους κι' ἐζητήσαμε
ν' ἀγκαλιαστοῦμε τὴν καρπιά, τὴ λέρα καὶ τὸ ψέμα! »

Μωρὲ καιρὸς ποῦταν' ἐκεῖος ποῦ μᾶς ἐπροστατεῖτε!
"Οσες κυρίες εἴχαμε, ὅλες τίς ἐχορεύεστε
στῆς Μένσας τὸ σαλόνι.

Καὶ τώρα; Τώρα ἐπεσαν ἡ μαῦρες στὸ βελόνι
κι' ἐμάθαν' τὰ χερᾶκια τοὺς τὰ μοσκομυρισμένα,
νὰ μᾶς μπαλώνουν σάβρακα περονισπορισμένα!

Μωρ' ἐποχὴ πώχασαμε! Μωρὲ καιροὶ ἐτότες!
"Ενα σελῆνι ἐδίνες κι' ἐπερνες δέκα κόττες.
Καὶ τώρα ὁ Σιμόπουλος μὲ τὰς παρακρατήσεις,
δὲν σὲ ἀφήνει, κύριε, στὸ φῶρο νὰ πατήσῃς.
Μωρὲ δουλειὰ πώπαθαμε μ' αὐτὸν τὸν ἐθνισμό μας!
Καλλίτερα νὰ δέναμε μιὰ πέτρα στὸ λαιμὸ μας!

Καὶ ὅμως! Μ' ὅλη τὴ φοιχτὴ τὴν ἀναπαραδία μας
καὶ μ' ὅ,τι μεγαλείτερο κακὸ μᾶς περιμένει,
ἐὰν θελήσῃς, ναύαρχε ν' ἀνοίξῃς τὴν καρδιά μας;
Θε ναῦρες μὲς τὰ βάθη της, Ἐ λ λ ἄ ὃ α ρ ῖ ζ ω μένη!
Κι' ἂν πρόκειται νὰ σκάσουμε χωσμένοι μὲς τὴ βρόμικη!
δὲν θ' ἀρνηθούμε τὸ πανὶ μὲ τὸ γαλάζιο χρῶμα!

Στραφῆτε, ὑψηλότατε κι' ἐκεῖ ποῦ πρασινίζει
τόσους φουγάρους βλέπετε, μὰ ἓνας δὲν καπνίζει!
"Ολος ὁ κόσμος, ναύαρχε, ποῦ ζῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ
ὅλος καταδιώκεται ἀφ' τῆ Σταφιδίχ.
Τὸ εὐθυμον Ληξούριον! Ἡ χώρα τῶν ἀσμάτων
ἐντὸς ὀλίγου ζώνεται ἀπὸ ἀποσπασμάτων
καὶ πρὸς Πιλάτον ἔρχονται πάντες οἱ κακουχούμενοι,
διὰ χαλκὸν κρατούμενοι!

Ἐκεῖ ψηλὰ στὴν κορυφὴν, ἡ Ἀγία-θέκλη ἔρχεται
ὅπου ὁ Παξυνόπουλος τὸν ἱάτρὸν μετέρχεται·
ἀριστερὰ Κοντογενὰς καὶ ὄρια Σκηνέως,
ἔ.θα συνήφθη πόλεμος κι' ἐμάχοντο γενναίως
τῶν Λουβεργδέων στρατιὰ μὲ ψεκαστήρων βλήματα,
ὅταν ὁ περονόσπορος εἰσέβαλε στὰ κλήματα.

Σ' αὐτὰ τ' ἀπέναντι χωρὶς τὸ γάδολε παράγεται·
Εἶναι σπουδαῖον φαγητόν. Δὲν ἔτυχε νὰ φάγετε;
Κυττάχτε καὶ τὰ Λέπεδα ποῦ φαίνοντ' ἐκεῖ κάτω.
τόπος μεγάλης δράσεως τοῦ Πανιερωτάτου.
Καὶ δεξιὰ σας, ναύαρχε ποῦ πόντους διατρέχετε,
ὁ ἅγιος Χριστόφορος. Βοήθεια νὰ τὸν ἔχετε!

Γ ἔ ς ναύαρχέ μου εὐτυχῇ,
ὅλος ὁ τόπος δυστυχῇ,
Κι' ἂν ἐξαιρέστε μερικὸς ἀπὸ τὸ ἄ ἱ λ ἄ ἱ φ,
ἐμεῖς οἱ ἄλλοι ἔχουμε β ε ρ ο γ κ ο υ τ ἄ π ε ν τ α ρ ἄ ἱ φ
"Αν θέλετε νὰ μάθῃτε κα' ἄλλα τῆς ὁρας νέας,
συντάξτε, ὅπου ἴσως ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ἐννέα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

κι' ἴσως ὁ κόσμος μπαλωθῇ μ' αὐτὰς τὶς ἐκλογάς.
(Ὁ Γιάννης τὸ βεβαίωσε εἰπὼν κι' αὐτὸς ὁ γέρος!)

Μ. — Ἀκόμη τῶν ἐκλογικῶν δὲν ἤρχισεν ὁ βόλος.
οὐχ ἦττον ὅμως, ναύαρχε, ὁ κόμης Τσανγκαρόλος
νέος κι' αὐτὸς ἐξαίρετος μὲ ἱκανὰ προσόντα
τρέφων ὠραῖον μύστακα, μὲ σῶμα σὰ ροτόντα,
ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποψηφιότητος,
κι' αὐτὸ εἶν' ἓνα γεγονός μεγάλης σπουδαιότητος
γιατὶ ὁ κόμης, ναύαρχε, μεγάλα, ἔχων σχέσεις
σῶζει τοὺς συνδημῶτα, του ἀπὸ τὰς κατασχέσεις.

Ἄν θέλετε τὴν κλύκα μας νὰ ἰδῇτε τὴν ὠραία,
πρέπει νὰ πᾶμ' εἰς ὅς μας στὸ Μέτελα παρέα
κι' ἐκεῖ ἐν διαστήματι δεκά λεπτῶν τῆς ὥρας,
μ' ὅλας θὰ γίνετε γνωστὸς τὰς καλλονὰς τῆς χώρας.
Ὡ εἶναι τόσον εὐκὸλον ἐδῶ νὰ γνωρισθῇτε!
Ἔσεῖ, ποῦ εἰσθε μάλιστα καὶ πρίγκηψ! Φαντασθῇτε!

Καλῶς ὠρίσατε λοιπὸν καὶ ζήτω ἡ Ἀγγλία!
(Ὁ Γιάννης λέει τοῦ Μαρῆ « πάψε τὴν ὁμιλία
γιατ' εἶμαι θεοσήμετος καὶ τ' ἄντερό μου παίζει »
ἀλλὰ μὲ μιᾶς ἐφώνησαν α ὠρίστε στὸ τραπέζι ».
Καὶ πρὶν ἀκόμη κάτσουνε ὁ ναύαρχος κι' εἰς λόρδοι,
ἐτοπεθετηθήκανε εἰς δύο εἰς μιλόρδοι.

(Ὅλος χαρὰ ὁ ναύαρχος τὸ Γιάννη ἐκυτοῦσε
ποῦ σ' ὅ,τι πιάτο ἐβλεπε ἀμέσως ἐβουτοῦσε.
Καθόλου δὲν ἐλέρωσε περοῦνι καὶ μαχαῖρι·
ὀλόρτος ἀσηκώθηκε κι' ἔτρωε μὲ τὸ χέρι.
Κι' ἀφ' οὗ ἐῖνος ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά του,
σηκώνεται ὁ ναύαρχος ἀπὸ τὸ κάθισμά του
κάτι κι' αὐτὸς νὰ πῇ·
κι' ὁ Γιάννης ποῦ διὰ μιᾶς ἐγίνηκε στουπί,
ἀνοίγει τὸ βιβλίον του καὶ τὸ φυλλολογάζει,
ὅσα θὰ πῇ ὁ ναύαρχος ἀμέσως νὰ ἔξηγάη).

Ν. — Ὁ μαὶ ντίαρ Τζῶν, Μαρῆ, γκεὺτ πέρσονς βέρι φάνυ.
Γ. — Ἦγεν, ἀγαπημένε μου Μαρῆ καὶ Ἰωάννη
παράξενε ἀνθρώποι,
ποῦ μὲ καθυπεχέωσαν εἰς εὐγενεῖς σας τρόποι.

Ν. — Ἀὶ ἄμ λῶθ, ἄμ πλίτζ, τοῦ βίζιτ πρέτι σίτυ.

Γ. — Οἱ Ἀγγλοι ὅπως καὶ ἡμεῖς λένε τῆς γάτας « ξίτι! »

Ν. — Σέρρι χάβ νότ, φάουντ χιέρ, δι' μπριῦτι φούλ καντίνα.

Γ. — Λυπᾶται ποῦ δὲν εὑρήκε τὴ σιόρα Διαμαντίνα,
ποῦξερε τὰ ἱγγλέζικα κι' ἤθελε βοηθήσῃ
τὸν κάθε μεθυσμένον ἀπάνου στὸ μεθύσι.

Ν. — Τρεμέντος παρακράτησις, χάς μπάντλι βούιντ μένυ!

Γ. — Ἦγουν ἡ παρακράτησις ἡ τρισαφορεσμένη.

Θέλει νὰ πῇ ὁ ναύαρχος — καὶ τί σωστά ποῦ λέει! —

ἔφαγε τὸ Ληξούριον καὶ τόκαμε νὰ κλαίῃ.

Ν. — Ἄτ Κόρφιους σίτυ, ἄν νιοῦ, ἐ τζέντιμαν στυπέντι.

Γ. — Εἰς τοὺς Κορφοὺς ἐγνώρισε τὸ Γρήσα τὸν ἀφέντη

Ν. — Χί γός, τοῦ φόντ, ὅφ γοῦμεν.

Γ. — Αὐτὸ εἶναι ντροπόλογο καὶ δὲν τὸ ἐξηγοῦμεν.

Ν. — Γουίλ γκίβ σόρτλι εἰς μπόλλ, τοῦ πλίτζ ἔθερι λέντυ.

Γ. — Γιὰ τίς κυρίες προσεχῶς θὰ δώσουν ἓνα γλέντι
μὲ τσαὶ καὶ γλυκύσματα,
γιὰ νὰ χορέψουνε χοροὺς μὲ νουβωτὲ τσακίσματα.

Ν. — Ἄτ πρέζεντ μόμεντ, βέρι ντάρκ, δι' πόλιτικς ἀπία.

Γ. — Ἀσχημα τὰ πολιτικὰ τὰ βλέπει, τὰ ὁποῖα...

Ν. — Μίστερ Ρωμάνος ἰλ σουζίντ' ἰδ μόνεῦ ἀντ μπόντους.

Γ. — Θὰ σιάση ὅπως δὴποτε ὁ Νῶες ἀφ' τοὺς Πρόννους,
κι' ἴσως νὰ φέρῃ τέσσαρους εἰς τῆς Βουλῆς τὸ τέμενος
ὁ Ρουμανεῖκος παρὰς καλῶς διατιθέμενος.

Ν. — Βεργκούτ ὁδς χάπε σύνδουασμ, φόρ Δέλληγιαν μπικίος.

Γ. — Ἀλλὰ ἐὰν σχηματισθῇ ὁ Δελληγιανικός,
μαζὺ μὲ τὸ Μαρκέτο,
τὰ πράγματα θ' ἀλλάξουνε ἀμέσως ὑποθέτω.

Ν. — Τοῦ δέι φάουντ βέρι φόρ, ἀντ Σπίνελ φόρ εἰς ἐλῖς.

Γ. — Λέει πὺς εἶναι ἰσχυρὸς ἐφάτι καὶ ὁ Σπινέλης
καὶ μ' ἄλλους λόγους ἐγκαθ' ὅπως εἶναι ἡ παράταξις
ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτε καὶ περὶ Μουφεράτου.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ

N. — Φόρ δι' Αηξούρ, σίρ Μόνοκρους, ὀλράϊτ σίψ, ἀντ' ἑλῖος.

Γ. — Ὁ Μόνοκροῦσος δηλαδὴ καὶ ὁ Τζανῆς ὁ Στέλιος,
αὐτοὶ θεοὶ πιτύχουνε χωρὶς ἀμφιβολία,
ἀφ' οὗ τὸ εἶπ' ὁ ναύαρχος πῶρχειτ' ἀφ' τὴν Ἀγγλία.

N. — Δὸς χάπι ντέϊς σόραλι δι' Σάμος ἀν Ζερβάιν,

Γ. — Στὴ Σάμος, λέτε, ὁ Κουτσὸς πῶς θὰ πιτύχη;

N. — Ναὶν!!

Σόκρατ, Ζερβάιν, αἱ σπῖκ ἀτ πρέζντ μᾶιν ράτι.

Γ. — Μὲ συγχωρεῖς, δὲν τῶξερα πῶς λὲς γιὰ τὸ Σωκράτη.

N. — Ἀἰ ἀμ πλίτζ, τίτσερ φοντάν, ἰς νέϊμ χιέρ ἀνα.

Γ. — Χαίρει πολὺ ποῦ ἔχουμε σχολάσχη τὸ Φαντάνα
κι' ἀκόμα περισσότερον θεὸς νὰ χαρῇ ὁ φίλος
ὅταν ἀκούσῃ πῶς μαζὺ, διδάσκει κι' ὁ Μιρτύλος.

N. — Μέγχιερ, ντίντ κάμ τοῦ βίζιτ μι, ὄν Ἰμπλακαπ τοῦ σίπι.

Γ. — Δὲν εἶχε, λέει, βίζιτα τὸ δῆμαρχο τὸν Πίπη,
κι' ἂν τὰ βαριέτ' ὁ δῆμαρχος αὐτὰ καὶ δὲν τὰ θέλει,
ἄς ἔστερνε τοῦλάχιστον τὸ μαῦρο τὸ Μικέλη,
ποῦ τόσα χρόνια πάρεδρος ἔχει τὴν ἀτυχία,
ποτὲ νὰ μὴν ἀξιωθῇ μιᾶς ὥρας Δημαρχία!

N. — Ἀ χιέρ μπάρμπαρ τζέντιλμαν, ἰς ντάνσιν γχερίτ μένυ.

Γ. — Ἀπὸ τὸν Ἀη Βάρβαρο καὶ στὴ Φανερωμένη.

N. — Γουῖλ τοῦ γκὸ τοῦ δρὲς δι' μπάρμπ ἀν φάβιν νόθιγκ ψία.

Γ. — Θέλει νὰ πᾶ νὰ ξουριστῇ μὲς τοῦ Ἀντισηψία.

N. — Χίπ οὔρρα Τσεφαλωνία, ντρίκ νόθιγκ φιάρ ἀτου.

Γ. — Ἐβίθα τοῦ Κεφαλωνιάς, ζήτω τοῦ Βινιεράτου!

Ἐβίθα ὑψηλότατε, ἀσίχη μου, ἀγᾶ!

πᾶμε Μαρτὴ νὰ φύγουμε. Μολάτε τὸ Φαγᾶ!

Σ. — Τί ἐκαθώσουνε μωρὲ κι' ἐφαλλες τόσην ὥρα;

Η. — Εἰρῶ καὶ γὼ τί ἔλεγα; Ἐτοί μ' ἐπῆρ' ἡ φόρα!

Μ. — Ἀκόμα καὶ σ' ἰγγλέζικα τελμάς, μωρὲ νὰ μπαίνης;

Ι. — Ἀπὸ κρασοῦρα ἴμουνα δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

Μ. — Ἐμεῖς ἐφλυαρούσαμε ἀπάνου στὸ βαπόρι
κι' οἱ ναῦτες, ὅξου στὴ στεγὰ ἐπῆρανε τὰ ὄρη.

Ὅποιαν ζωηρότητα προσέλαθεν ἡ πόλις!

Καὶ ποῖος δὲν ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ κρασοπώλης!

Σημαῖς ἀνυψώθησαν στὸ καθε καφνεῖον

ὡς ἓνα εἶδος ξώβεργα πρὸς ἄγραν σελινίων.

Σ' ὅλους τοὺς δρόμους γίνεται κακὸ καὶ φασαρία

κι' ὁ Παναγῆς ὁ Πήλικας ἀνοιξε μπουραρία,

κι' ὅποιος ἰγγλίζος ἔχεται νὰ πηγῇ τοῦ λέει « γιὰ σου,
γέστοι σελίνι; Κάτσε πιέ. Νεῦ γιέστο; Καμτλιά σου! »

Παντοῦ σουσοῦρα κι' ἄσματα,
μεθύσια καὶ ξεράσματα

καὶ βλέπεις ξύλα κούτσουρα στοὺς δρόμους, τοὺς φωστήρα;
τῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως, τῆς θαλασσοκρατεῖρας.

Γ. — Αὐτὸς ὁ εἰνός, βρὲ Μαρτὴ ὁ προσφιλὴς μας λίαν,
ἐπέφερε στὰ Ὀμαλά δεινὴν ἀνωμαλίαν
κι' ἐξήγειρε τὰς ἀδελφὰς κατὰ τῆς ἡγευμένης

ζητούσης τῆς καυμένης,

τὰ πρώην τέσσερα σταμνιά

νὰ κάμῃ οὖο τώρα

μ' αὐτὸ δὲν τῶθελε καμμιὰ,

κι' ἤλθαν ἐδῶ στὴ χώρα

δι' ἀμαξοστοιχίας,

ἐντόνως νὰ φωνάζουνε γι' αὐτὸ, τῆς Νομαρχίας.

Κι' ἤρχισαν αἱ ἀδελφαὶ

Παναγέτη κι' Εὐδοξία

νὰ μιλοῦνε σὰ σφαῖ

γιὰ τοῦ εἰνὸς τὴν ἀξία,

Κι' ἤρχισεν ἡ Πελαγία

μ' εὐγλωττία περισσὴ

καὶ μὲ θάρρος, ἡ ἀγία,

νὰ μιλῇ γιὰ τὸ κρασί

κι' ἔγινεν διὰ τὸν εἰνὸν λόγος ἀγιος, μακρύς,
ὅπου δὲν τὸν ἔχει κάμει ὁ σφώτερος μπεκοῦς!

Στὴν ὁδὸν τοῦ Προαστείου, στὰς Ἀθήνας δηλαδὴ,
ἀνοιξ' ὁ Δαυῆς ὁ Νίκας, ἓνα κάλλιστο παιδί,
καφνεῖον πεῦναι σ' ὅλα θαυμαστὴ καθαριότης
καὶ νομίζω πῶς καθῆκον ἔχει κάθε πατριώτης,
ἂν δὲν θέλει νὰ τοῦ λένε πῶς ποροῦεται κακὰ,
εἰς αὐτὸ τὸ καφνεῖον νὰ πηγαίνει τακτικά.

